

SCHRIFTMEDITATIE

"Ik heb de Heere lang verwacht, en Hij heeft Zich tot mij geneigd en mijn geroep gehoord".

Psalm 40:2

Wachten is geen gemakkelijke zaak.

Wachten op iemand die "op zich laat wachten" is nog moeilijker.

Er is veel verwacht van en in dit leven. Veel verwachtingen werden nooit vervuld. Veel verwachtingen doofden na lange jaren uit.

Duizenden stierven verwachtingloos. Men verwachtte zovéél, en het viel alles zo tegen. Het uitnemendste van alles bleek moeite en verdriet te zijn.

Is er nog verwachting die zeker vervuld wordt?

Die is er. We lezen in Psalm 25: "Ja, allen die U verwachten, zullen niet beschaamd worden".

De verwachting van en op de Heere is de enige verwachting die niet beschamen zal. De grond voor deze verwachting is gelegd in onze dierbare Zaligmaker. Bij onszelf is toch niets te vinden dat er op lijkt. Wij kunnen nog wel een aardse erfenis of een aards geluk, lang en intens verwachten. Maar het wachten op en het verwachten van de Heere hebben we geheel verloren. Als er nu toch nog enige verwachting gevonden wordt, dan is dat uit Hem, de Wortel van David. Hij is ook de Wortel van Psalm 40. Alleen op deze Wortel bloeit de verwachting van Gods Kerk. De dichter getuigd door de Geest van Christus: "Ik heb de HEERE lang verwacht".

Zie dan op Hem, Die in de dagen Zijn vleses gebeden en smekingen tot Degene, Die Hem uit de dood kon verlossen, met sterke roeping en tranen, geofferd heeft, en verhoord is uit de vrees.

Hoe onuitsprekelijk lang heeft de Heere Jezus verwacht. Een eeuwigheid heeft Hij gewacht, toen Hij in de donkerste diepten der verlatenheid gezonken was. Hij heeft verwacht, onzegbaar lang. In dat wachten was de eeuwigheid, opdat wij behouden werden.

Zó kwam er plaats voor het Woord: "Eer zij roepen, zal ik antwoorden".

Dit verwachten van Jezus gaat alle begrip ver te boven.

Wachtende verwacht Hij...

En waar blijft het antwoord? O, het antwoord bleef uit, de hemel zweeg stil: "Gij antwoordt niet; 't zij ik des nachts moog' kermen, ik heb geen rust. Ook vind ik geen ontfermen in mijn verdriet".

De zon - de grote klok van de tijd - wordt weggeschoven.

Naar onze mensentijd drie uur lang. Een eeuwigheid naar Gods maat.

Daar Uw golven, daar Uw baren

Mijn benauwde ziel vervaren...

De geestelijke en eeuwige dood reiken elkaar de hand en storten op Hem neer.

Daar WACHT een hunkerend Kind, in diepe duisternis op een boodschap van Vader.

In plaats van "een teken ten goede" wordt de band van de gemeenschap doorgesneden. In uiterste nood schreeuwt de Plaatsbekleder het uit: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?"

Tòch blijft Hij wachten en verwachten. Hij roept immers: *Mijn God?* Terwijl Hij in duisternis hangt en gans geen licht ziet, blijft Hij de HEERE verwachten.

Dat behoort óók tot Zijn gehoorzaamheid, om in de diepste afsnijding tòch te GELOVEN en te VERWACHTEN.

Te geloven in Gods eeuwig welbehagen en liefde. Hoewel de Vader de gemeenschap verbreekt, blijft de Zoon verwachten. Zijn ziel wacht ongestoord. Hij hoopt in al Zijn klachten op Zijn onfeilbaar Woord.

Zó hangt Hij aan het hout. Hij is een vloek geworden, zonder in een vloeker te veranderen. In de rampzaligheid wordt God door Adamskinderen gelasterd vanwege de plagen. Jezus, nederdalende ter hel, blijft verwachten.

Ik heb de HEERE lang verwacht. Waar wacht Hij dan op? Wil Hij van de doodstraf ontslagen worden. Ganselijk niet. Hiertoe is Hij in deze wereld gekomen. De straf die ons de vrede aanbrengt was op Hem. Jezus wacht naar het vriendelijk Aangezicht van de Vader. Hij verwacht de goedkeuring van de Vader. Hij verwacht de stem der voldoening. Onder het worstelen in de dood verricht Hij arbeid. Gods wil en wet, door ons verworpen, wil Hij opluisteren en verheerlijken.

Daarom verwacht Hij de zegen van de Vader over het werk van Zijn handen. Het was een lange tijd, het was de eeuwigheid, totdat: "En Hij heeft Zich tot Mij geneigd en Mijn geroep gehoord". De VERWACHTING van de Heere Jezus is ten laatste niet beschaamd.

Wel was er een eeuwigheid van verlating. Maar de vlam van de verwachting in het hart van de Middelaar bleef branden, sterker nog dan het vuur van Gods toorn. Het blééf in de uiterste verlating: MIJN God.

Dit geroep werd gehoord. God doet het licht weerkeren. De duisternis moet wijken voor het licht. De vloek moet plaats maken voor de zegen. Op eenmaal is de Vader aan het eind van Zijn toornen. De Vader staat stil en buigt Zich over naar Zijn Kind. Dit is de betekenis van de woorden: Hij heeft Zich tot Mij GENEIGD.

Nog een enkel woord, dan volgt: "Het is Volbracht", en: "In Uw handen beveel Ik Mijn Geest". De handen van de Vader zijn dan vrijgekomen. Het zwaard is uitgewoed in het Middelaarshart van Jezus. Nu is er plaats gekomen voor de ziel van Jezus.

Wat een onuitsprekelijke blijdschap zal er geweest zijn in het hart van de Middelaar. Hij, die VERWACHTEN bleef toen alle verwachtingen werden afgesneden.

Goede Vrijdag, o, hoe goed: EN HIJ HEEFT ZICH TOT MIJ GENEIGD EN MIJN GEROEP GEHOORD.

De ziel van Jezus wordt reeds uit de kuil opgetrokken en liefelijk omhelsd door de Vader. Engelen en gezaligde horen van verre: en Hij heeft Zich tot Mij geneigd.

De hemellingen zien reeds de aangevangen vervulling van het: "Ziet, Ik maak alle dingen nieuw". Het was een groot wonder, toen God bij de aanvang van de geschiedenis sprak: "Er zij licht". Dit is een groter wonder. Dit licht is met bloed betaald. Engelen en gezaligde wachten in de poorten der gerechtigheid als de Geest van de Middelaar opklimt.

Waarlijk deze psalm behoort de Opperzangmeester toe.

In Hem is de verwachting verklaard en geopenbaard.

Lezer, is er enige verwachting buiten uzelf?

Is er verwachting op Hem, Die de doden levend roept?

Worden alle verwachtingen van uzelf te schande?

Wat verwacht u?

Waar verwacht u het van?

Van uw geloof? Uw liefde? Uw hoop? - Alles tevergeefs.

Of verwacht u het soms van Uw werken? Uw heiligheid? Wetsbetrachting?

Noem alles maar op wat u bedenken kunt.

Tevergeefs.

Alles tevergeefs.

De Heere zegt ervan: "Vervloekt is de mens die vlees tot zijn arm stelt. Hij zal zijn als de heide in de wildernis, die het niet voelt wanneer het goede komt, maar blijft in dorre plaatsen".

(Jeremia 17)

Maar u, die steeds helderder mag zien, dat uw weg niet recht is voor de Heere. U, in wier hart de Heilige Geest de enige verwachting heeft verwekt.

U, die moet bekennen: ik ben zwart, ik ben vleeselijk.

U, die gedreven wordt om alles alleen van de Middelaar te verwachten.

Hebt toch goede moed.

De Vader geeft, uit het welbehagen in Zijn geliefde Zoon, hulp ter verlossing.

Nooit zal Hij Zijn ellendige vergeten.

Luister nog eens naar de woorden van ons formulier: onschuldig ter dood veroordeelt, opdat wij voor het gericht Gods vrijgesproken zouden worden".

Nu is het ook voor Sion eeuwig waar: "Allen die U verwachten, zullen niet beschaamd worden".

De Heere doet de hoop herleven op Hem.

De Heere versterke het geloof in Hem.

De Heere stortte Zijn liefde uit in onze harten.

Zo zal de verwachting niet afgesneden worden of ondergaan.

Buiten de Heere Jezus vergaat alle verwachting.

De enige verwachting is dan de uitblazing van onze ziel.

'k Heb lang den HEER' in mijnen druk verwacht,
En Hij heeft zich tot mij geneigd.
Ik riep, door nood op nood bedreigd,
Hij gaf gehoor aan mijne jammerklacht. Psalm 40:1a

D.C.O.